

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 29-30 (1993)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 29-30 (1993)

Μια βραδιά με τη Μαίριλυν

Φώτης Μπάος

Copyright © 1970, Φώτης Μπάος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Μπάος Φ. (2022). Μια βραδιά με τη Μαίριλυν. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (29-30), 177-179. ανακτήθηκε από <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/prevchr/article/view/29552>

ΦΩΤΗΣ ΜΠΑΟΣ**Μια βραδιά με τη Μαίριλυν**

Ο Μάκης ο Φατούρος ήταν κάτι περισσότερο από σαφής. Δεν μας άφησε περιθώρια για παρερμηνείες από την αρχή ούτε προλάβαμε να ελπίσουμε ότι θα είναι στην παρέα μας το βράδυ. Η αλήθεια είναι ότι ένας ένας όλοι οι φίλοι με διάφορα προσχήματα απέκλεισαν τη συμμετοχή τους στο τόλμημα. Λίγες ώρες πριν το ίδιο είχε συμβεί με τους υπόλοιπους της παρέας. Ο Τζίμας, ο Ντάβαρης, ο Δημολίτσας, ο Βασιλάς, όλοι μα εντελώς όλοι, γνωστοί και φίλοι, γείτονες ή συμμαθητές, ο ένας μετά τον άλλο με διάφορα προσχήματα αρνήθηκαν. Πανικόβλητοι στη σκέψη των πιθανών συνεπειών του παρόλμου στ' αλήθεια εγχειρήματος, με διάφορες γελοίες προφάσεις απέκλεισαν τη συμμετοχή τους και έχασαν την ευκαιρία να γραφεί το όνομά τους με ευδιάκριτα, εν πάσει περιπτώσει, γράμματα στις δέλτους της

Ιστορίας. Απώλεσαν οριστικά και αμετάκλητα την ευκαιρία της ζωής τους: να τους μνημονεύουν οι επερχόμενες γενεές των μαθητών του Γυμνασίου της πόλης μας ως ηρωικά παραδείγματα προς μίμηση.

Ας είναι όμως. Πιο ψύχραιμες σκέψεις μας οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι όλα εξελίσσονταν φυσιολογικά. Έτσι έπρεπε να γίνει. Οι πρωτόποροι, οι σκαπανείς, οι ηγέτες συνήθως είναι μετρημένοι στα δάχτυλα και δεν τα καταφέρουν πάντα να ξεσηκώνουν τους πολλούς. Στην περίπτωση μας βέβαια ίσως έφταιγαν και οι ανεπαρκείς μας δημόσιες σχέσεις ή η έλλειψη πειστικών επιχειρημάτων και η μέτρια ρητορική μας δεινότητα. Το σίγουρο ήταν πως εγώ και ο Αμίλιος απόψε το βράδυ στις 8 με 10 θα πηγαίναμε στο σινεμά "ΑΚΤΑΙΟΝ" να δούμε μια ταινία με τη Μαίριλυν Μονρόε. Ταινία τολμηρή για την εποχή,

την ηλικία μας και το δεδομένο Γυμνάσιο της Πρέβεζας, από τα πλέον αυστηρά της Ελλάδας, εποχή κυριολεκτικά "ποτοαπαγόρευσης". Ο κινηματογράφος επιτρεπόταν μόνο όταν πήγαινε σύσσωμο το σχολείο σε ταινίες "ιστορικές", π.χ. "ΚΒΟ ΒΑΝΤΙΣ", ή διδακτικού περιεχομένου, ή ακόμη, τις κυριακές στη "Θεοφάνειο" με Σαρλώ, Χονδρό-Λιγνό, Άμποτ και Κοστέλο, Μίκυ Μάους. Μετά τις 8 το βράδυ απαγορευόταν η κυκλοφορία μαθητών στους δρόμους. Το αντίθετο σήμαινε αποβολή. Ο παιδονόμος ήταν πολύ καλός στη δουλειά του, συνεπικουρούμενος από τον περίφημο χωροφύλακα Κουτρούμπα, φόβο και τρόμο μικρών και μεγάλων, ένα είδος Ηρακλή Πουαρώ της εποχής επί το βαλκανικότερον. Το άγρυπνο μάτι του ξεχώριζε τους αδικαιολογητάς κυκλοφορούντες μαθητές, τους ασκεπείς άνευ μαθητικού ηλικίου και όσους σύχναζαν σε χώρους "ψυχοφθόρους" όπως μπιλιάρδα, ποδοσφαιράκια, φλίπερς, γήπεδα, ζαχαροπλαστεία, κινηματογράφους και επενέβαινε άμεσα, δραστικά και αποτελεσματικά.

Οκτώ παρά 10, ήμουν έξω από το "ΑΚΤΑΙΟΝ". Κόσμος πολύς, οι θρυλικές "ουρές" ήταν της μόδας όπως και η υπερβολική κατανάλωση ηλιόσπορου και το ψέκασμα των θεατών με θεσπέσια αρώματα, ενώ παιζόταν η ταινία. Μπήκα γρήγορα στο μικρό προθάλαμο του κινηματογράφου ενώ ο Αιμίλιος χωνόταν κι αυτός πίσω από έναν πανύψηλο άνδρα. Στο ταμείο μπροστά προσποιηθήκαμε ότι είμαστε μαζί μ' αυτούς που πλήρωναν εισιτήριο. Μας κοίταξαν με απορία, με αποτροπιασμό σχεδόν, μα ο κό-

σμος ήταν πολύς, μερικοί σπρώχναν κιάλας, η ταινία άρχιζε σε λίγο, τα "γκογκ" του μηχανικού ακούγονταν μέχρι έξω προειδοποιώντας τους καθυστερημένους ότι σε λίγο η ταινία άρχιζε. Πατείς με πατώ σε μπήκαμε τελικά μέσα. Τα φώτα είχαν σβήσει κι εμείς, ενώ στην οθόνη πέφταν τα γράμματα, κυριολεκτικά ξαπλώσαμε σε δυο άδειες θέσεις στην αριστερή πλευρά, πίσω πίσω. Τρέμαμε από το φόβο μα και από τη γλυκειά ανυπομονησία να δούμε τη Μαίριλιν Μονρόε. Η ταινία "ακατάλληλη δι' ανηλικούς" και μεις μέσα. Μαθητές επαρχιακού Γυμνασίου, χωρίς το μαθητικό ηλικίο, σε ταινία "τολμηρή", τζαμπατζήδες, απολαμβάνουμε με ανάμικτα συναισθήματα φόβου, χαράς και αγωνίας την αρχαία ηδονή της διάπραξης "αμαρτίας".

Η Μαίριλιν ήταν υπέροχη. Εκείνος ο συμπτωταγωνιστής της ο Υβ Μοντάν ήταν κατάσχημος και πάνω που αναρρωτιόμαστε τί τούβρισκε και γιατί να μην είμαστε εμείς στη θέση του, ο Αιμίλιος με κλώτσησε στο καλάμι, έτσι άγαρμπα όπως με κλωτσούσε ως άτεχνος μπακ όταν παίζαμε μπάλα στο γήπεδο. Μούρθε να ουρλιάξω απ' τον πόνο, αλλά αμέσως κατάλαβα την αιτία του πανικού του. Μια σιλουέτα, χαρακτηριστική για τους γνωρίζοντες, ήταν σχεδόν δίπλα μας, μπροστά μας σαν τον Ιαβέρη στους "Αθλιους" του Ουγκώ. Ρεπούμπλικα, καπαρτίνα με σηκωμένους γιακάδες και νάτος ο Γυμνασιάρχης μπροστά μας να προσπερνά ένα-ένα τα καθίσματα και να κοιτάζει τους θεατές προσεχτικά, προκαλώντας τις διαμαρτυρίες τους για τη στιγμιαία έστω απόσπαση της προσο-

χής τους από τα δρώμενα της σκηνής. Καταστροφή. Συντέλεια του κόσμου και βάλε. Με κομμένη την ανάσα παρακαλούσαμε νοερά να ανοίξει η γη να μας καταπιεί. Να εξαφανισθούμε, κάτω από τα καθίσματα, στον Καρβασαρά, στο Θιβέτ, κάτω από το πάτωμα, κάτω από τη φούστα της Μαίριλυν, οπουδήποτε, αρκεί όταν έφθανε ο Γυμνασιάρχης σε μας, να είχαμε γίνει άυλοι όπως ο ήρωας του Ουέλς στον "Αόρατο άνθρωπο", αλλά δυστυχώς το ξέραμε πως τίποτε από όλα αυτά δεν θα συνέβαινε, θα μας έκανε τσακωτους με τη Μαίριλυν. Μετά αποβολές, χάσιμο χρονιάς, καυγάδες με τους γονείς μας, ίσως να τρώγαμε και ισόβια, αν δεν μας εκτελούσαν βέβαια...

Ο Γυμνασιάρχης ξαφνικά κοντοστέκεται μια σειρά πριν από μας, σκύβει ζητάει συγνώμη προκαταβολικά από όσους θα πατήσει στον κάλο στην προσπάθειά του να διασχίσει μια σειρά καθισμάτων και να φτάσει σε μια άδεια θέση. Προχωράει ακάθεκτος και κάθετα κυριολεκτικά μπροστά μας. Χωρίς να βγάλει το καπέλο

του. Απέναντι στην οθόνη η Μαίριλυν χαμογελούσε, μισοκλείοντας τα υπέροχα μάτια της...

Πανικόβλητοι μα λυτρωμένοι, σηκωθήκαμε, με κινήσεις που θύμιζαν ρομπότ, με την ψυχή στο στόμα να προλάβουμε πριν κάνει διάλειμμα και ανάψουν τα φώτα. Κατευθυνθήκαμε στον εξώστη, δίπλα στο μηχανικό της προβολής και κυριολεκτικά ξαπλώσαμε στα καθίσματα που βρήκαμε σε όχι και τόσο προνομιούχες θέσεις. Σε λίγο η φωνή της Ντόρις Νταϊή, στο "Κε σερά σερά", έκανε σεκόντο στο περίφημο "φυστίκια, καραμέλες του γάλακτος" του μικροπωλητή που βρίσκονταν στο μπαρ του κινηματογράφου, επικυρώνοντας με κάθε επισημότητα την έναρξη του ολιγόλεπτου διαλείμματος. Ο Γυμνασιάρχης προφανώς μετά από γενική απαίτηση, είχε πια βγάλει το καπέλο του. Μας φαινόταν τώρα πιο ανθρώπινος, πιο συμπαθητικός. Σχεδόν τον αγαπούσαμε. Εκείνο που δεν είχαμε υποψιασθεί ποτέ μα ποτέ ήταν το απίστευτο γεγονός ότι κι αυτός... αγαπούσε τη Μαίριλυν!